

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-398)

Jul (2) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம் 3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம் 4
3. அர்த்த பஞ்சகம்.....5
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....10
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 218)

78. ப்ராகேவ பூஜயேந்மந்திரீ ஸமாராதந காலத:

அத லோகேச மந்திராணாம் லக்ஷணம் ச்ருணு வாஸவ

பொருள் – ஸமாராதந காலத்தின் தொடக்கத்தில் ஸாதகன் ஒருவன் “ல” என்பதைக் குறித்துள்ள “ஆதி ஸித்தோப்யோ” என்னும் மந்திரம் கொண்டு ஆராதிக்கும்போது, அவனுடைய அனைத்து விக்னங்களையும் நான் விலக்குகிறேன். வாஸவனே! அந்த மந்திர அடையாளங்களை நான் கூறக் கேட்பாயாக.

79. ப்ராணம் தரேசமாநந்தம் பிண்டக்ருத்ய க்ரமஸ்திதாந்

மூர்த்நி வ்யோமயுதம் க்ருத்வா தத இந்த்ராய வை நம:

80. ஐந்த்ர: அயம் ஈரிதோ மந்த்ர: பாவகாதீந்நிபோத மே

குர்யாத் ப்ராண அநல ஆநந்தைர் வ்யாபிநாபி ச பிண்டிகம்

பொருள் – ப்ராணவத்தைத் தொடர்ந்து ப்ராணனைக் குறிக்கும் “ஹ”, ஆனந்தத்தைக் குறிக்கும் “ஆ”, அதனை நிலைக்கச் செய்யும் புள்ளியுடன் சேர்ந்த “ல” என்பது அமைகிறது (இது “ஹ்லாம்” என்பதாகும்). அதன் பின்னர் “இந்த்ராய நம:” என்பது அமைகிறது (“ஓம் ஹ்லாம் இந்த்ராய நம:”).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 84)

[சிஷ்யன்] பகவானே! மிகுந்த ஆக்ரோஷத்துடன் வாதம் செய்தல் என்பது, மஹரிஷிகளால் தடுக்கப்பட்ட ஒன்றாகும். அந்தணன் ஒருவனை வாதத்தில் வென்று, அதன் மூலம் மகிழ்பவனுக்கு, அடுத்த பிறவியில் பாபம் நிறைந்த மரமாகத் தோன்றுதல் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விதம் உள்ளபோது நம்முடைய விரோதிகளின் ஸித்தாந்தத்தை எப்படி வெல்ல இயலும்?

[குரு கருணையுடன்] சிறந்தவனே! உன்னுடைய கேள்வியானது புத்திசாலித்தனமும், பொருத்தமானதும் ஆகும். சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்டதும் விலக்கப்பட்டதும் வர்ணங்கள், ஆச்ரமங்கள், ஜாதிகள், கோத்ரம், கோத்ர ரிஷிகள், குலம், வேத சாகை, இடம், காலம் போன்ற பலவற்றுக்கு ஏற்றபடியே உள்ளன. என்னுடைய ஆச்ரம தர்மத்திற்கு ஏற்ப, இப்போது என்னால் விரோதிகளுடைய ஸித்தாந்தங்களைத் தள்ளும் விதமாக வாதாட இயலாது. ஆனால் விச்வாமித்ரர் இராமனைக் கொண்டது போன்று, வேதங்களை மறுப்பவர்களையும், வேதங்களுக்குத் தவறாகப் பொருள் கூறுபவர்களையும், உன் மூலமாக வெல்ல எண்ணுகிறேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

அர்த்த பஞ்சகம்

(பகுதி - 2)

வ்யாக்யானம் - பத்தராவார் பாஞ்சபௌதிகமாய், அநித்யமாய், ஸுகது:க்காநுபவ பரிகரமாய், ஆத்மவிச்லேஷத்தில் தர்சந ஸ்பர்சந யோக்யமல்லாதபடி அசுத்தாஸ்பதமாய், அஜ்ஞாந அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாந ஜநகமான ஸ்வதேஹமே ஆத்மாவாகவும், சப்தாதி விஷயாநுபவ ஜநிதமான ஸ்வதேஹ போஷணமே புருஷார்த்தமாகவும், சப்தாதி விஷயாநுபவத்துக்கு உறுப்பாக வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அழிய மாறியும், அலேவ்ய ஸேவை பண்ணியும், பூதஹிம்ஸை பண்ணியும், பரதார பரத்ரவ்யாபஹாரம் பண்ணியும், ஸம்ஸார வர்த்தகராய், பகவத் விமுககரான சேதநர்.

விளக்கம் - பத்தர்கள் என்பவர்கள் யார்? பஞ்சபூதங்களால் ஆனதும், நித்யம் அல்லாததும், சுகம் மற்றும் துக்கம் ஆகிய அனுபவங்கள் உண்டாகக் காரணமாக உள்ளதும், ஆத்மாவைப் பிரிய நேரிடும்போது அதனைக் குறித்து ஏதும் அறியத் தகுதி இல்லாததும், அசுத்தங்களுக்கு இருப்பிடமாக உள்ளதும், “அஞ்ஞானம், அந்யதா ஞானம், விபரீத ஞானம்” ஆகிய அனைத்திற்கும் பிறப்பிடமாக உள்ளதும் ஆகிய தங்களுடைய சரீரத்தையே ஆத்மா என்று எண்ணுபவர்கள் ஆவர். மேலும் புலன் விஷயங்கள் மூலம் கிட்டவல்ல அனுபவங்கள், தங்களுடைய சரீரத்திற்கு இன்பமாக உள்ளதால், அவற்றையே தங்களுடைய புருஷார்த்தமாகக் கொள்பவர்கள் ஆவர். உலக விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்கு ஏற்றபடியாக, தங்களுடைய வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அழித்துக் கொண்டு, தொண்டு செய்யத்தகாதவர்களுக்குத் தொண்டு செய்து கொண்டு, மற்ற உயிர்களுக்குத் துன்பம் விளைவித்துக்கொண்டு, மற்றவர்களுடைய மனைவிமார் மற்றும் அவர்களுடைய சொத்துக்களை அபகரித்துக்கொண்டு, ஸம்ஸாரத்தில் எப்போதும் வாழ்ந்தபடி, பகவத் விஷயத்தில் ஈடுபாடு இன்றி உள்ளவர்கள் ஆவர்.

வ்யாக்யானம் - கேவலனாவான் தனியிடத்திலே மிகவும் சூழ்நிலை பிபாஸைகளாலே நலிவுபட்டவன், பசுஷ்யாபசுஷ்ய விவேகம் பண்ணமாட்டாதே தன்னுடம்பைத் தானே ஜீவித்து ப்ரஸந்நனாமாபோலே ஸம்ஸார தாவாக்நியாலே தப்தனானவன், ஸம்ஸார து:க்க நிவ்ருத்திக்கு உறுப்பாக சாஸ்த்ர ஜந்ய ஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணி, ப்ரக்ருதி து:க்காச்யமாய், ஹேய பதார்த்த ஸமுதாயமாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும், ஆத்மா ப்ரக்ருதே:பரனாய், பஞ்சவிம்சகனாய், ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய், ஸ்வதஸ்ஸுகியாய், நித்யனாய், அப்ராக்ருதனாய் இருக்கிற ஆகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து, முன்பு தான் பட்ட து:க்கத்தின் கநத்தாலே இவ்வல்ப ரஸத்திலே கால் தாழ்ந்து, “உணர்முழுநல”மான பரமாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதே, “அமுத வெள்ளத் தானாஞ்சிறப்புவிட்டு, அவ்வாத்ம ப்ராப்திக்கு ஸாதநமான ஜ்ஞாந யோகத்திலே நிஷ்டனாய், யோகபலமான ஆத்மாநுபவ மாத்ரத்தையே புருஷார்த்தமாக அநுபவித்து, பின்பு ஸம்ஸார ஸம்பந்தமும், பகவத் ப்ராப்தியும் அற்று, யாவதாத்மபாவி அசரீரியாய்க் கொண்டு திரிவானொருவன்.

விளக்கம் – கேவலர் என்பவர்கள் யார்? பசி மற்றும் தாகம் போன்றவற்றால் துன்பம் அடைந்த ஒருவன், உண்ணத்தக்கது எது உண்ணத்தகாதது எது என்று பிரித்து அறிய இயலாமல், தனது உடலைத் தானே வளர்ப்பதில் மகிழ்வு கொண்டவன் போன்று, ஸம்ஸாரம் என்ற அக்னியால் எரிக்கப்பட்டபடி உள்ளவன் ஆகிறான். இவன், ஸம்ஸார துக்கத்திலிருந்து விடுதலை அடைவதற்குக் காரணமாக உள்ளதான சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் ஞானம் பெற்று, அதனால் சரீரம் மற்றும் ஆத்மா ஆகியவற்றைப் பிரித்து அறிகிறான். சரீரமானது துக்கத்தின் இருப்பிடமாகவும், தாழ்ந்த பொருள்கள் அனைத்தும் கூட்டமாக இருக்கக்கூடிய இருப்பிடமாகவும் உள்ளதை எண்ணுகிறான். ஆத்மாவானது ப்ரக்ருதியைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது, இருபத்து ஐந்தாவது தத்துவமாக உள்ளது, தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்தவல்லது, தானே தனக்கு இன்பமாக உள்ளது, எப்போதும் உள்ளது, இந்த உலகில் உள்ள பொருள்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பதாக எண்ணியபடி உள்ளான். தான் இதுவரை அடைந்த துக்கத்தின் கனம் காரணமாக, இந்த அற்பமான ஸம்ஸார சுவையில் ஆழ்ந்து நிற்காமல், திருவாய் (1-1-2) – உணர் முழுநலம் - என்பதாக உள்ள பரமாத்மாவும் ஆத்மாவும் வெவ்வேறு என்று பிரித்து அறியாமல், திருவாசிரியம் (2) – அமுத வெள்ளத்தானாம் - என்பதான

பரமாத்மாவின் சிறப்பை விடுத்து, ஆத்மாவை அடைவதற்கு வழியாக உள்ள ஞானயோகத்தில் ஈடுபடுகிறான். அத்தகைய யோகத்தின் பலனாக உள்ள ஆத்ம அனுபவம் என்பதையே தனது புருஷார்த்தமாகக் கொள்கிறான். ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் மற்றும் பகவான் அடைதல் என்பதைக் கைவிட்டு, சரீரம் உள்ளவரை, சரீரம் அற்றவனாகத் திரிந்தபடி உள்ளவன் ஆவான்.

வ்யாக்யானம் - மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவர்களுக்கு முமுக்ஷுக்களென்று பேராகக் கடவது. இதுதான் முமுக்ஷுக்களாய் உபாஸகராயிருப்பாரும், முமுக்ஷுக்களாய் ப்ரபந்தராயிருப்பாரும் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும்.

விளக்கம் - முமுக்ஷுக்கள் என்பவர்கள், மோக்ஷம் அடைவதில் விருப்பம் உள்ளவர்கள் ஆவர். இவர்கள் உபாஸகர்களாகவும், சரணாகதி அடைந்தவர்களாகவும் என இரண்டு விதமாக இருப்பர்.

வ்யாக்யானம் - ஈச்வர விஷயத்தில் பரத்வமாவது, பரமபதத்திலே “அவாக்யநாதர:” என்று எழுந்தருளியிருக்கிற “ஆதியஞ்சோதி”யருவான பரவாஸுதேவர். வ்யூஹமாவது ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களான ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்தர்கள். விபவமாவது ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்கள். அந்தர்யாமித்வம் இரண்டுபடிப்பட்டிருக்கும். அதாவது “அடியேனுள்ளான்” என்றும், “எனதாவி” என்றும், “என்னுயிர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவுக்குள்ளும், “போதிற் கமல வன்னெஞ்சம் புகுந்து” என்றும், “அரவிந்தப்பாவையும் தானுமகம்படி வந்து புகுந்து” என்றும், “புந்தியிற் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருக வைத்தவழகன்” என்றும், “உள்ளுவாருள்ளிறெல்லாம் உடனிருந்தறிதி” என்றும், சொல்லுகிறபடியே லக்ஷ்மீ ஸஹிதனாய், விலக்ஷண விக்ரஹ யுக்தனாய்க்கொண்டு, ஹ்ருதய கமலத்துக்குள்ளே ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளையும் ஸதாவலோகநம் பண்ணிக் கொண்டும் எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பு. அர்ச்சாவதாரமாவது “தமருகந்ததெவ் வருவமவ்வுருவந்தானே தமருகந்ததெப்பேர் மற்றப்பேர்” என்கிறபடியே தனக்கென்ன ஒருருவும், ஓர் பெயரும் இன்றிக்கே ஆச்ரிதருகந்தவடிவே வடிவாகவும், அவர்களிட்ட பெயரே பெயராகவும், ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தே அஜ்ஞனைப் போலேயும், ஸர்வசக்தனாயிருக்கச் செய்தே அசக்தனைப் போலேயும், அவாப்த ஸமஸ்த காமனாயிருக்கச் செய்தே ஸாபேக்ஷனைப் போலேயும், ரக்ஷகனாயிருக்கச் செய்தே ரக்ஷயம் போலேயும், ஸ்வஸ்வாமிபாவத்தை மாறாடிக் கொண்டு கண்ணுக்கு விஷயமாம்படி ஸர்வ

ஸுலபனாய்க் கொண்டு, கோயில்களிலும், க்ருஹங்களிலும், தேசகாலாவதியின்றிக்கே எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை.

விளக்கம் - ஈச்வர விஷயத்தில் பரத்வம் என்பது பரமபதத்தில், சாந். (3-14) - அவாக்யநாதர: - யாரிடமும் பேசுவதில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப எழுந்தருளியுள்ள, திருவாய்மொழி (3-5-5) - ஆதி அம் சோதி - என்பதாக உள்ள பரவாஸுதேவர் ஆகும். வ்யூஹம் என்பது ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி மற்றும் ஸம்ஹாரம் ஆகியவற்றைச் செய்கிற ஸங்கர்ஷணன், ப்ரத்யுநன் மற்றும் அநிருத்தன் என்பதாகும். விபவம் என்பது இராமன், க்ருஷ்ணன் என்பது போன்று அவதாரங்கள் ஆகும். அந்தர்யாமி என்பது இரண்டுவிதமாக உள்ளதாகும். அதாவது திருவாய்மொழி (8-8-2) - அடியேன் உள்ளான் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-3-4) - எனது ஆவி - என்றும், திருவாய்மொழி (9-5-1) - என் உயிர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவிற்ருள் உள்ள நிலையானது ஒருவிதம் ஆகும். அடுத்த விதம் என்னவென்றால், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - போதில் கமல வன்னெஞ்சம் - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-10) - அரவிந்தப்பாவையும் தானுமகம்படி வந்து புகுந்து - என்றும், திருமாலை (16) - புந்தியிற் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருக வைத்தவழகந் என்றும், திருமாலை (34) - உள்ளவாருள்ளிற்றெல்லாம் உடனிருந்தறிதி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியவனாக, மேன்மையுடைய திருமேனியுடன், இதயம் என்ற தாமரைக்குள், அனைத்து “செயல் புரிதல், செயல் தவிர்ந்தல்” என்பதை எப்போதும் நாம் செய்யும்படியாக நம்மைச் செய்து, நமக்குள் எழுந்தருளியுள்ள நிலையாகும்.

அர்ச்சாவதாரம் என்பது என்ன? முதல் திருவந்தாதி (44) - தமருகந்ததெவ் வருவமவ்வுருவந்தானே தமருகந்ததெப்பேர் மற்றப்பேர் - என்பதற்கு ஏற்ப தனக்கென்று எந்த ஒரு ரூபமும் பெயரும் இன்றி, அடியார்கள் விரும்பி மகிழும் வடிவத்தையே தனது வடிவமாகக் கொண்டு, அவர்கள் தனக்கு வைக்கு பெயரையே தனது பெயராகக் கொண்டு நிற்பதாகும். மேலும், தான் அனைத்தும் அறிந்திருந்தாலும் அவர்கள் முன்பு ஏதும் அறியாதவன் போன்றும், அனைத்து சக்திகளையும் கொண்டுள்ளபோதிலும் எந்தச் சக்தியும் அற்றவன் போன்றும், அனைத்து விருப்பங்களும் நிறைவேறப்பெற்றிருந்தாலும் மேலும் விருப்பம் உடையவன் போன்றும், அனைத்தையும் காப்பாற்றும் திறன் உள்ளபோதிலும்

அடியார்களால் காக்கப்படுவது போன்றும், அனைத்திற்கும் எஜமானாக உள்ள தனது தனமையை மாற்றிக் கொண்டு கண்களுக்கு இலக்காகும்படி, அனைவராலும் எளிதாக அடையலாம்படி கோவில்கள், வீடுகள் போன்றவற்றில் இடம் மற்றும் காலம் ஆகிய கட்டுப்பாடுகள் இன்றி நிற்கும் நிலையாகும்.

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 363)

5-4-3 நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே! நீளிரவும்
ஓயும் பொழுதின்றி ஊழியாய் நீண்டதால்
காயும் கடுஞ்சிலை என் காசுத்தன் வாரானால்
மாயும்வகை அறியேன் வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே

பொருள் - எனது நெஞ்சமே! எனது அனைத்து செயல்களுக்கும் முக்கிய காரணமாக உள்ள நீயும் எனக்கு ஏற்ப இருப்பதில்லை. முன்னர் தொடங்கி நீண்டதாக வருகின்ற இரவுப் பொழுதும் கூட விடியாமல், கல்பகாலம் போன்று நீண்டபடி உள்ளது. அடியார்களுடைய விரோதிகளை அழிப்பதாக உள்ள நீண்ட வில்லைக் கொண்டவனும், எனக்கு எப்போதும் உதவுபவனும் ஆகிய இராமன், சீதைக்கு வந்து உதவியது போன்று இப்போது வராமல் உள்ளான். அவன் வந்து உதவாமல் இருப்பதற்கான காரணமாக உள்ள கொடிய பாபங்களைச் செய்த நான், பெண்ணாகப் பிறந்து முடியும் விதம் அறியவில்லை.

அவதாரிகை - “ஸகல து:கங்களையும் போக்கும் ஸ்வபாவனான காசுத்தனும் வருகிறிலன், பரதந்த்ரையாகையாலே முடியவும் விரகறிகிறிலேன்” என்கிறாள்.

விளக்கம் - “அனைத்து துக்கங்களையும் போக்குகின்ற இயல்பு கொண்ட இராமனும் வரவில்லை, நான் மற்றவர்கள் வசப்பட்டவள் என்பதால் முடிந்து போகவும் வழியில்லை” என்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே) கங்கைக்கு அக்கரைப்பட்டவன்று, இளையபெருமானைப் பார்த்து, “பிள்ளாய், நீயும் படைவீடேறப்போ” என்றாரிறே, “வந வாஸம் இவரையொழியவும் தலைக்கட்டலாம்” என்று ப்ரமித்து; அப்படியே இவரும் தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து, “நீயும் பாங்கல்லை காண்” என்கிறார். “மந ஏவ” என்கிறபடியே, நெஞ்சைக் கொண்டேயிறே எல்லாம் பெறவிருக்கிறது. ஆயிருக்கச் செய்தேயும், இன்னாப்பாலே சொல்லுகிறார். (நீளிரவும் இத்யாதி) முதலிலே நெடிதான ராத்ரியானது, அதுக்குமேலே, ஒரு முடிவு காண ஒண்ணாதபடி இராநின்றது. அடிகாணவொண்ணாதபடியுமாய், முடிவுக்கும் ஓரெல்லை காணவொண்ணாதபடி யிராநின்றது. முடிவு காணவொண்ணாதிருக்கச் செய்தேயும் அடியற்றிருப்பனவுண்டிறே, இது அப்படியிருக்கிறதில்லை.

விளக்கம் - (நீயும் பாங்கல்லை காண் நெஞ்சமே) – “லக்ஷ்மணன் சென்றவுடன் நாம் வனவாசம் செய்வதைத் தொடர்ந்து, பின்னர் முடித்துக் கொள்வோம்” என்று இராமன் எண்ணினான்; ஆகவே கங்கையின் கரையைக் கடந்து பின்னர் லக்ஷ்மணனிடம், “குழந்தாய்! நீ அயோத்திக்குத் திரும்புவாயாக”, என்றான். இது போன்று இவரும் தனது திருவுள்ளத்தை நோக்கி, “நீ எனக்கு ஏற்புடையதாக இல்லை” என்கிறார். ஆனால், ஸ்ரீவிபு. (6-7-28) – மந ஏவ - இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் மனமே காரணம் – என்பதற்கு ஏற்ப, நெஞ்சத்தைக் கொண்டு அல்லவோ நாம் அனைத்தையும் பெறுகிறோம்? இதற்கு விடை அளிக்கிறார். அவ்விதம் உள்ளபோதிலும், தனது தவிப்பு காரணமாக இவ்விதம் கூறுகிறார். (நீள் இரவும் இத்யாதி) - இரவுப்பொழுதானது முன்பே நீண்டதாக இருந்து வருகிறது; அதற்கும் மேல், முடிவு காண இயலாதபடியாக நீண்டுள்ளது. தொடக்கம் காண இயலாதபடியாகவும், முடிவு காண இயலாதபடியும் உள்ளது. முடிவு காண இயலவில்லை என்றாலும், தொடக்கம் இல்லாமல் சில உண்டு; இது அது போன்று அல்ல.

வ்யாக்யானம் - (ஓயும் பொழுதின்றி) நின்றவிடத்தில் நின்றும் கால்வாங்கக் கடவதன்றிக்கே. (ஊழியாய்) “சாத்தன், கூத்தன்” என்றாப்போலே சில பேராய், அவர்கள் தாங்கள் ஜீவிக்கப்படுக்கவாறே சிறு பேர் தவிர்ந்து, “சோழக்கோனார், தொண்டமானார்” என்று பட்டப்பேர் பெற்று வாழுமாபோலே, ராத்ரியானது போய்

“கல்பம்” என்னும் பேரை உடைத்தாகாநின்றது. (நீண்டதால்) அது தனக்கும் ஓரவலாநமுண்டிறே, அதுவுமில்லை யாயிற்று இதுக்கு.

விளக்கம் - முன்பே இரவுப்பொழுதானது நீண்டபடி இருந்தது. இப்போது நின்ற இடத்திலிருந்து அசைய இயலாதபடியாக உள்ளது. (ஊழியாய்) - ஒரு சிலருடைய பெயர்கள் “சாத்தன், கூத்தன்” என்பதாக இருக்கலாம்; ஆனால் அவர்கள் வாழ்வதற்காக, அத்தகைய சிறிய பெயர்களைத் தவிர்த்து “சோழக் கோனார், தொண்டமானார்” என்று பட்டப்பெயர்கள் பெற்று, சிறப்பாக வாழ்வார்கள். இதனைப் போன்று “ராத்திரி” என்ற பெயர் அகன்று “கல்பம்” என்ற பெயரைக் கொண்டதாக இரவுப்பொழுது உள்ளது. (நீண்டதால்) கல்பகாலத்திற்கும் கூட ஓர் எல்லை அல்லது முடிவு என்பது உள்ளது; ஆனால் இந்த இரவுப்பொழுதிற்கு அதுவும் கூட இல்லை என்பதாக உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (காயும் கடுஞ்சிலை இத்யாதி) ஒருத்தியுடைய நெடிதான ராத்திரியைப் பரிஹரிக்கக்காக வ்யாபரித்த வில்வலியையுடையவனும் வருகிறிலன். ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே காயாநிற்பதாய், எதிரிகள் பக்கல் பெருமாள் கண் பார்க்கிலும் தான் கண் பாராதபடியான சிலையையுடையவன். அவனுடைய சாங்கம் என்னளவிற கண்டிலேன். சாங்கமென்று பக்ஷபாதத்துக்குப் பேர். (என் காசுத்தன்) பிராட்டிக்கு உதவினதும் “தனக்கு உதவிற்று” என்றிருக்கிறாள். “தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சம்” என்று நான் தஞ்சமாக நினைத்திருக்குமவனும் வருகிறிலன். “சினத்தினால்” இத்யாதி; பிராட்டியுடைய விரோதியைப் போக்கினது அவளுக்குக் காரியம் செய்தானாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, தன் சினம் தீர்ந்தானாயிருக்குமவன். (காசுத்தன்) கீழே, “கண்ணனும் வாரானால்” என்றது; அபிஷித்தக்ஷத்ரிய புத்ரரல்லாதார்தாம் தவிருகிறார்கள், முடி சூடி நோக்கும் குடியிலே பிறந்தவனுக்கு வரத் தட்டென். கசுத்ஸ்த குலோத்பவனானவனும் வாராதொழிவதே!

விளக்கம் - (காயும் கடுஞ்சிலை இத்யாதி) – சீதை என்னும் ஒருவளுடைய துன்பம் என்னும் நீண்ட இரவுப்பொழுதை விலக்குவதற்காக வில்லை வளைத்துப் பிடிக்க அறிந்த வில் வலிமை கொண்ட ஒருவன், இப்போது வராமல் உள்ளான். விரோதிகளை அழிப்பதற்காக பெருமாள் தனது திருக்கண்களை அந்த விரோதிகள் மீது வைத்தாலும், தான் அவ்விதம் நோக்காமல் உள்ள வில்லைக் கொண்டவன். அவனுடைய வில்லையும் அம்பையும் என் அளவில் நான் பார்க்கவில்லை.

ஓரவஞ்சனை என்பதற்கு “சாங்கம்” என்று பெயர் உள்ளது. (என் காசுத்தன்) - இராமன் சீதைக்கு உதவியதும், “தனக்கு உதவினான்” என்றே உள்ளாள். திருவாய்மொழி (3-6-8) - தயரதற்கு மகன் தன்னையன்றி மற்றிலேன் தஞ்சம் - என்பதற்கு ஏற்ப, நான் தஞ்சமாக எண்ணியவன் வரவில்லை. ஆனால் பெண்களுக்குத் தஞ்சமாக க்ருஷ்ணன் அல்லவோ உள்ளான்? இங்கு இராமன் தஞ்சமாக இருப்பனோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். பெண்களுக்கான செயல் செய்வதைத் தனது பேறாக இராமன் கொள்வதால், இவ்விதம் கூறுகிறார். திருப்பாவை (12) - சினத்தினால் - சீதையின் விரோதியைப் போக்கிய செயல் என்பது, அவளுடைய செயலை முடிக்கவேண்டும் என்பதற்காக அல்லாமல், தனது சினத்தைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக அல்ல. (காசுத்தன்) - முன்பு “கண்ணனும் வாரானால்” என்றார்; அதாவது முடி சூடும் நோக்குடைய புத்திரர்கள் அல்லாமல் உள்ளவர்கள் வருவதைத் தவிர்க்கிறார்கள் என்று கருத்து. “இராமனும் வாரானால்” என்பது என்ன? முடி சூட்டிக் கொள்வதற்கான அனைத்து ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டு, இவ்விதம் உள்ள அரச குலத்தில் பிறந்தவனும் வரவில்லை; இதற்கு என்ன தடை உள்ளது என்கிறான். காசுத்த குலத்தில் பிறந்தவனும் வராமல் உள்ளது ஏன்?

வ்யாக்யானம் - (வாரானால்) எதிரிகள் வரப்பொரவிருக்கையன்றிக்கே, தானே எடுத்துவிட்டுச் சென்று பொருமவனும் வருகிறிலன். “அபியாதா” எதிரிகள் வரப் பொரவிருக்கையன்றிக்கே, எடுத்துவிட்டுப் பொருகையும் தமக்கே பணியாயிருக்கும். “ப்ரஹர்த்தாச” தூசித்தலையில் நின்று, “முதல் வெட்டு ஆரது” என்றால், அதில் முற்பாடும் தம்மதாயிருக்கும். “ஸேநாநய விசாரத:” தாம் போகாதே, தூசியுமணியும் பேரணியுமாக வகுத்துவிட்டால், ஒக்க நின்று பொருவித்தாற்போலே வென்று மீளும்படி படை கோக்கவல்லவர்.

விளக்கம் - (வாரானால்) - அல்லது, பகைவர்கள் போர் தொடுத்து வரும் காலம் முடிய பொறுத்து நிற்காமல், தானே எடுத்துச் சென்று போர் புரிபவன் ஆகிய இராமனும் வரவில்லை. இங்கு அயோத்யாகாண்டம் (1-29) ததூர் வேதம் விதாம் ச்ரஷ்டோ லோக அதிரத ஸம்மத: அரியாதா ப்ரஹர்த்தா ச ஸேநாநய விசாரத: - வில்வித்தையை அறிந்தவர்களில் சிறந்தவன், அனைவராலும் அதிரதன் என்று ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டவன், எதிரிகளை எதிர் நின்று தாக்குபவன், அவர்களைச் சிதற அடிப்பவன், படைகளை அணிவகுப்பதில் சிறந்தவன் - என்பதைக்

கூறுகிறார். (அபியாதா) - பகைவர்கள் வரும்வரை பொறுத்து நிற்காமல் தானே எதிரே சென்று போர் புரிபவன், இப்போது வரவில்லை. (ப்ரஹர்த்தாச) - யுத்தத்தில் நிற்கும்போது முதல் வெட்டு யாருடையது என்றால் அது இவனுடையதாகவே இருக்கும். (ஸேநாநய விசாரத:) - தான் யுத்த களத்திற்குச் செல்லாமல், வலது அணி இடது அணி மற்றும் பின்பு உள்ள அணி என்பதாக வ்யூஹத்தை வகுத்து, ஒரே போன்று போர் செய்து விட்டு மீண்டு வரும்படியாக வ்யூஹம் அமைப்பதில் வல்லவன்.

வ்யாக்யானம் - (மாயும் வகையறியேன்) இவன் வாராமையறிந்தால் இனி முடிகையிறே ஸுகம், முடியும் விரகறிகிறிலேன். (வல்வினையேன்) முடிகை ஸுகமாய்த் தேட்டமானால் அதுவும் கிடையாதபடியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பாபமானது விநாஸ ஹேதுவாகை யன்றிக்கே, ஜீவிக்கைக்கு ஹேதுவாவதே! ஜீவிக்கை தேட்டமானபோது அரிதாம், முடிகை தேட்டமானபோது அரிதாம், ஏதேனுமாக அநிஷ்டாவஹம் பாபமாமித்தனையிறே. (பெண் பிறந்தே) பரதந்த்ர ஜந்மத்திலே பிறந்தார்க்கு நினைத்தபோது முடியப்போமோ. பிறர்க்காக ஜீவிக்கவேண்டும் பரதந்த்ர ஜந்மத்திலே பிறக்கக்கீடான மஹாபாபத்தைப் பண்ணினேன். “பாபாநாமாகரஸ் ஸ்த்ரிய:” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (மாயும் வகையறியேன்) - இவன் வரமாட்டான் என்பதை அறிந்தால், இனி முடிந்து போவது அல்லவோ சுகமானது? அவ்விதம் முடியும் விதமும் நான் அறியவில்லை. (வல்வினையேன்) - முடிந்து போவது என்பது சுகமாக உள்ளபோதிலும், அதுவும் கிட்டாதபடியாக கொடிய பாபங்களைச் செய்துள்ளேன். பாபம் என்பது அழிவதற்குக் காரணமாக உள்ளபோதிலும் உயிர் வாழ்வதற்கும் அதுவே காரணமாகிவிட்டது. உயிர் வாழ்தல் என்பது விருப்பமாக உள்ளபோது, கடுமையாக உள்ளது; முடிந்தபோதல் என்பது விருப்பமாக உள்ளதுபோது, கடுமையாக உள்ளது; முடிந்து போதல் என்பது விருப்பமாக உள்ளபோது, அது கிட்டுவதும் கடினமாக உள்ளது. எப்படி இருந்தாலும் தமது விருப்பத்திற்கு மாறாக நிகழ்தல் என்பது பாபம் காரணமாகவே ஆகிறது. (பெண் பிறந்தார்) - மற்றவர்கள் வசப்படும்படி வாழ்கின்ற பிறவி எடுப்பவர்களுக்கு, முடிந்து போதல் என்பது எளிதில் இயலுமோ? மற்றவர்களுக்காக வாழ்ந்தாக வேண்டும் என்பதான, மற்றவர்கள் வசப்பட்டு நிற்கும் பிறவிக்கு ஈடான பெரிய பாபங்களைச் செய்தேன். மஹாபாரதம் – பாபாநாமாகரஸ் ஸ்த்ரிய: - பாபத்தால் வந்தவர்கள் – என்பது காண்க.

வ்யாக்யானம் - “ந சாஸ்ய மாதா” பிராட்டி திருவடியைக் கண்டவந்தரம், பெருமாள்பக்கல் ப்ரணய ரோஷத்தாலே, “இவன் அவர் வரவிட்ட ஆள்” என்று சீறிச் சில வார்த்தை அருளிச் செய்ய; “தேவர் எழுந்தருளியிருந்தவிடம் அறியாமல் இருந்தார் இத்தனையல்லது பாவபந்தத்தில் ஊற்றம் போராமையோ, அறிந்த பின்பு இனித் தாழ்த்தாராகிலன்றோ குற்றமாவது” என்று அச்சிவிட்டு ஆறும்படி சில வார்த்தை விண்ணப்பம் செய்து; பின்னையுந்தான் “அவரைப் பிரிந்து பத்து மாஸமுண்டே, இவ்வளவும் முடியாமல் தரித்திருந்ததன்றோ தேவரும்” என்று தனக்குக்கருத்து என்னுமிடம் தோற்றவிருந்தான்; “அதுவோ உனக்கு நினைவு! வாராய், நாட்டார்க்கு, மாதாவென்றும் பிதாவென்றும் ப்ராதாவென்றும் பந்துக்களென்றும் பல தலைத்திருக்கையாலே ஸ்நேஹமானது எங்கும் பாலி பாய்ந்திருக்கும்; பெருமாள் அங்ஙனன்றிக்கே, எல்லார் பக்கல் பண்ணும் ஸ்நேஹத்தையும் என் பக்கலிலே ஒரு மடையாகச் செய்து வைக்கையாலே, எல்லாம் செய்தாலும், கடலையணை செய்து விரோதி வர்க்கத்தைக் கிழங்கெடுத்து “தண்ணீர் தண்ணீர்” என்று வருகை தவிரார்; தாபார்த்தன் விடாய்ப்பட்டுப் பந்தலேற வரக் கொண்டு தண்ணீர்ச்சாலுருட்டிக் கிடந்தால் பிழையாதாப்போலே, அவர் இப்படி வரக்கொண்டு நானின்றிக்கேயிருப்பனாகில் பின்னை யவரைக் கிடையாதென்று, அவர்க்காக என்னை நோக்கிக் கொண்டிருந்தேன். அவரைக் கண்ட பிற்பிறைநாள் நான் இருந்தேனாகிற் காண் நீ இவ்வார்த்தை சொல்லுவது” என்றாளிறே. (தூத) முன்பு, “வாநர” என்றாப்போலே சொல்லிப்போந்தவள், இப்போது அவர்பக்கலுண்டான சிவிட்டு இவ்வளவும் ஏறிப்பாய்ந்து, அவர் வரவிட வந்தவனன்றோ நீயும்” என்றாளிறே.

விளக்கம் - மற்றவர்கள் வசப்பட்ட பிறவியில் பிறந்தவர்களுக்கு, தங்கள் விருப்பம் போன்று இறக்க இயலாது என்பதை விளக்குகிறார். இதற்கு ஸ்நேஹகாண்டம் (36-30) - ந ச அஸ்ய மாதா - இந்த இராமனுக்குத் தாயோ தந்தையே அல்லது வேறு யாராவதோ, அன்பில் என்னைக் காட்டிலும் அதிகமாகவோ நிகராகவோ கிடையாது. அப்படிப்பட்ட எனக்கு ப்ரியமானவருடைய செயல்கள் குறித்துக் கேட்கும்வரை நான் உயிர் வாழ்வேன் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். சீதை அனுமனைக் கண்ட பின்னர், இராமனிடம் கொண்ட காதல்

கோபத்தால் “இவன் அவர் அனுப்பிய ஆள்” என்று அறிந்து, கோபத்துடன் சில சொற்களைக் கூறினாள். இதனைக் கேட்ட அனுமன் சீதையிடம், “நீங்கள் எந்த இடத்தில் உள்ளீர்கள் என்று அறியாத காரணத்தால் மட்டுமே இராமன் இங்கு இதுவரை வராமல் இருந்தார். உங்கள் மீது கொண்ட அன்பு குறைந்தாலோ அல்லது நீங்கள் உள்ள இடம் அறிந்த பின்னரும் காலம் தாழ்த்தினாலோ அல்லவா அவர் மீது குற்றம் உள்ளது?”, என்பதாக அவளுக்கு ஆறுதல் ஏற்படும்படியாகச் சிலவற்றை உரைத்தான். மேலும் அனுமன், “இராமனைப் பிரிந்து பத்து மாதம் உங்களுக்கும் ஆயிற்று. இதுவரை முடிந்து போகாமல் நீங்கள் உயிருடன் உள்ளீர்கள் அல்லவோ?” என்பதே தனது கருத்து என்பதை வெளிப்படுத்தும்விதமாக அனுமன் இருந்தான். இதனை அறிந்து கொண்ட சீதை, “இப்படியாகவோ நீ எண்ணுகிறாய். உலகில் உள்ளவர்களுக்குத் தாய், தந்தை, உடன் பிறந்தவர்கள், உறவினர்கள் என்பதாகப் பலரும் உள்ளதால், அன்பானது எங்கும் பரவிக் கிடக்கும், ஆனால் இராமன் அது போன்று அல்லாமல், அனைவரிடமும் காண்பிக்கும் அன்பை, என் ஒருவள் மீது மட்டுமே வைத்துள்ளார். ஆகவே அவர் பலவற்றையும் செய்தாலும், ஸமுத்திரத்தில் பாலம் அமைத்து வந்து, விரோதிகளை வேருடன் அழித்து, என்னைக் காணவேண்டும் என்னும் ஆசை பெருக்கெடுத்து இங்கு வராமல் இருக்கப்போவதில்லை. மிகுந்த தண்ணீர் தாகம் எடுத்த ஒருவன், தண்ணீர்ப் பந்தலை அடைந்தவுடன், அங்கிருந்த நீர்ப்பானையானது உடைந்து கிடந்தால் பிழைக்கமாட்டான். அது போன்று அவர் இங்கு வரும்போது, நான் உயிருடன் இல்லை என்றால் அவர் இருக்கமாட்டார் என்பதால், அவருக்காக நான் என்னைப் பாதுகாத்தபடி உள்ளேன். அவரைப் பார்த்த பின்னரும், அவர் என்னை உதாஸீனப்படுத்தினால், அதன் பின்னர் அடுத்த நாள் நான் உயிருடன் இருத்தால், நீ இப்போது எண்ணுவதைக் கேட்பாயாக” என்றாள். (தூது) இதுவரை “வானரனே” என்று கூறி வந்தவள், இப்போது இராமனிடம் ஏற்பட்ட காதல் கோபத்தால், மேலே கூறியபடி உரைத்து, “அவர் அனுப்பிய ஆள் அல்லவோ நீ?”, என்று கேட்டாள்.

வ்யாக்யானம் – (வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே மாயும் வகையறியேன்) ஸ்வேச்சாதீநமான மரணமாம்போது ஆண் பிறந்த சக்ரவர்த்தி பீஷ்மாதிகளாக வேணுமாகாதே; ஜ்ஞாநவான்களாதல் ஸ்வதந்த்ரராதல் செய்யவேணும், அறிவிலிகளான பெண்பிறந்தார்க்கு நினைத்தபடி முடியப்போமோ.

விளக்கம் - (வல்வினையேன் பெண் பிறந்தே மாயும் வகையறியேன்) - தனது விருப்பத்தின்படி உயிரை விடுவதற்கு ஆணாகப் பிறந்த தசரதன், பீஷ்மர் போன்றவர்களாக இருக்கவேண்டும். அல்லது ஞானம் நிறைந்தவர்களாகவோ, சுதந்திரமானவர்களாகவோ இருக்கவேண்டும். அறிவற்ற பெண்ணாகப் பிறந்தவர்களுக்கு, அவ்விதம் முடிதல் இயலாது அல்லவோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 77)

வ்யாக்யானம் - (க்ஷணேந நிர்வாப்ய) “அதஸ: அபயங்கத:” என்கிறபடியே அப்போதே அவித்து. “ததைவ முஷ்ணாதி”, “க்ஷணேந நிர்வாப்ய” என்று சொல்லுகையாலே, அவ்வதிகாரிக்குப் பலத்துக்கு விளம்பமில்லை என்கிறார். “யதேஷீகதூல் மக்நெந ப்ரோதம் ப்ரதூயேத” என்கிறபடியே, இவன் பட்ட நோவை இவன் விரோதி வர்க்கத்தோடு போக்கும் ஈச்வரன் என்கை. (பராஞ்ச நிர்வருதிம் ப்ரயச்சதி) ஒரு தேசவிசேஷத்திலே, ஆநந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கும் இருப்பைத் தாராநிற்கும். “நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி”, “மம ஸாதர்ம்யமாகதா:”, “ஸ்வராட் பவதி” என்னும் ஸுகமிறே. (த்வச்சரணாருணாம் புஜேத்யாதி) ப்ராப்தனாய், ஸுலபனான உன்னுடைய நிரதிசய போக்யமான திருவடிகளில் அனுராகமாகிற அம்ருத ஸாகாரத்திலே ஒரு திவலை. அருண பதத்தாலே பரபாக ரஸம் சொல்லுகிறது. அம்புஜ சப்தத்தாலே மென்மை குளிர்ச்சி நாற்றங்களால் வந்த ரஸம். (த்வயம்) அந்யோந்ய ஸத்ருசமான சேர்த்தியழகால் வந்த ஸாரஸ்யம். இத்தால், அநுராக ஜனகமான திருவடிகள் என்கை. (அநுராக) திருவடிகளில் அத்யவஸாயாத்மகமான ருசி என்னுதல்; ப்ரபத்தி பலமாய் கைங்கர்யோபகரணமான பக்தி என்னுதல்; ப்ரீதிகாரிதமிறே கைங்கர்யம். (அம்ருத) ஸ்மர்த்தவ்ய விஷய ஸாரஸ்யத்தாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாய் இருக்கையன்றியே பத்யமுமாயிருக்கை. (சிந்துசீகர:) “அதனில் பெரிய என்னவா” என்கிற விஷயானுரூபமான ப்ரேமமெல்லாம் வேண்டா ஸித்திக்கு என்கை.

விளக்கம் - (க்ஷணேந நிர்வாப்ய) – தை. (2-7) – அதஸ: அபயங்கத: – அப்போது அவன் ஸம்ஸார பயம் அற்றவன் ஆகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்த நேரத்தில் ஸம்ஸார பயம் முழுவதையும் அழித்து. ஸ்தோத்ரரத்னம் (28) – ததைவ முஷ்ணாதி

- அப்போதே போக்குகிறது - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (29) - ஸ்ஷணேந நிர்வாப்ய - அந்த நொடியிலேயே எரித்து - என்றும் கூறுவதால், அந்த அதிகாரி பலன் பெறுவதில் தாமதம் ஏற்படுவதில்லை என்கிறார். சாந். (5-24-3) - யதேஷீகதூல் மக்நௌ ப்ரோதம் ப்ரதூயேத - தீயில் இடப்பட்ட பஞ்சு போன்று - என்பதற்கு ஏற்ப இவன் அடைந்த ஸம்ஸாரம் என்ற நோயை, இவனுடைய விரோதிகள் கூட்டத்துடன் சேர்த்து ஈச்வரன் போக்குகிறான் என்று கருத்து. (பராஞ்ச நிர்வ்ருதிம் ப்ரயச்சதி) - பரமபதத்தில் சென்ற பின்னர் அடைய உள்ள ஆனந்தத்தின் எல்லையை இவ்வுலகிலேயே அளிப்பான். முண். (3-1-3) - நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி - தனது தோஷங்களை விடுத்தவனாக, அவனுடனான ஒப்புமையை அடைகிறான் - என்றும், கீதை (14-2) - மம ஸாதர்ம்யமாகதா: - என்னைப் போன்ற தன்மை வருகின்றன - என்றும், சாந். (8-7-1) - ஸ்வராட் பவதி - அவன் கர்மத்திற்கு வசப்படாதவன் ஆகிறான் - என்னும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள ஸுகத்தை அடைகிறான். (த்வச்சரணாருணாம் புஜேத்யாதி) - அடையப்பட வேண்டியவனும், அடைவதற்குச் சலபமாக உள்ளவனும் ஆகிய உனது எல்லையற்ற இனிமையான திருவடிகளில் ஏற்பட்ட காதல் என்பதான அமிர்தக்கடலின் ஒரு துளி. “அருண்” என்பதன் மூலம் உயர்ந்த சுவை கூறப்பட்டது. “அம்புஜ” என்பதன் மூலம் மென்மை, குளிர்ச்சி, நறுமணம் போன்றவற்றால் வந்த சுவை. (த்வயம்) - ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்து உள்ளதான் உண்டான சேர்த்தி அழகால் வந்த சுவை. இதன் மூலம் காதல் ஏற்படுத்தும் திருவடிகள் கூறப்பட்டன. (அநுராக) - திருவடிகளில் ஏற்படுகின்ற எல்லையற்ற ருசி. அல்லது ப்ரபத்தியின் பலனாக உள்ள கைங்கர்யம் கிட்டுவதால் ஏற்படும் ருசி. ப்ரீதியின் விளைவால் ஏற்படுவதே கைங்கர்யம் ஆகும் அல்லவோ? (அம்ருத) - நினைக்கத்தக்கதாக உள்ள வஸ்துவின் இனிமை அல்லது சுவை காரணமாக, தானே பலனாக இருப்பதுடன் அல்லாமல், தானே பத்யமாகவும் உள்ள தன்மை. (சிந்துசீகர:) - திருவாய்மொழி (10-10-10) - அதனில் பெரிய என் அவா - என்பதாக, நம்மால் விரும்பப்படும் பொருளை அடைவதற்கு, அந்த விஷயத்திற்கு ஏற்றபடியான ப்ரேமை என்பதும் அவசியம் இல்லை.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்